

Arrest

nr. 145 520 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van 8 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 74, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §2 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §2 van de vreemdelingenwet blijkt dat, de staatssecretaris of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. De gemachtigde beschikt hierbij niet over enige appreciatiebevoegdheid. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §2 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest – welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM – en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding inhoudt van de verzoekende partij naar het land van herkomst, doch de verzoekende partij enkel verplicht het Belgische grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij voert in het kader van voormelde aangevoerde schending aan dat zij een authentieke convocatie heeft neergelegd waaruit de schending van voormelde artikelen blijkt, nu zij gestraft zal worden voor haar aandeel in de ondersteuning van opposant S.M. door wapens en munitie te vervoeren ofwel zal worden mishandeld door tegen M.G. te moeten getuigen.

Zij stelt dat noch de Raad zetelend in volle rechtsmacht, noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangetoond dat deze convocatie en daarmee het risico op mishandeling niet reëel is.

De Raad laat gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 3 juni 2014 een eerste maal heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de in artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en bijgevolg niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voornoemde bepalingen.

Na de inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij heeft de commissaris-generaal op 18 augustus 2014 eveneens geoordeeld dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er tevens op dat hij zich reeds over de asielmotieven van de verzoekende partij heeft uitgesproken en de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd bij arrest van 3 juli 2014 met nr. 126 657 en de tweede asielaanvraag eveneens geweigerd werd bij arrest van 24 september 2014 met nr. 130 062. De Raad heeft zich in voormeld arrest van 3 juli 2014 reeds uitgesproken over de naar voor gebrachte vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In het arrest van 24 september 2014 met nr. 130 062 diende de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet verschenen, noch vertegenwoordigd was. Derhalve is de kritiek van de verzoekende partij op dit punt niet dienstig. De Raad laat in voormeld arrest van 3 juli 2014 evenwel de vraag of artikel 3 van het EVRM geschonden wordt bij een gedwongen terugleiding open, gelet op zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij in casu nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. De verzoekende partij dient immers concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken elementen aannemelijk maken om te kunnen besluiten tot een schending van voornoemd artikel 3. Zij beperkt zich tot het herhalen van haar asielmotieven en het zich beroepen op een stuk dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag reeds heeft neergelegd. Zowel haar vrees voor M.G. en de beweerdte strafzaak als de vrees voor S.M. werden in beide asielaanvragen

ongeloofwaardig geacht. Aan de neergelegde convocatie werd door de commissaris-generaal in de beslissing van 18 augustus 2014 geen bewijswaarde gehecht, nu de neerlegging ervan gepaard ging met twijfelachtige, niet overtuigende verklaringen en onwetendheden. Door haar asielrelaas te herhalen, erin te volharden en de motieven van de beslissingen van de commissaris-generaal te ontkennen maakt zij echter niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, welke inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462; RvS 30 november 2007, nr. 177 451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aangeeft dat de Raad in het kader van een beroep tegen een meervoudige asielaanvraag enkel een marginaal toetsingsrecht heeft, gelet op het annulatieberoep dat het recht op een effectief beroep miskent, merkt de Raad op dat de kritiek van de verzoekende partij (juridische) grondslag mist, aangezien de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij behandeld werd op basis van artikel 39/2 §1, 3° van de vreemdelingenwet en het beroep derhalve in volle rechtsmacht is behandeld tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partij. Zoals er reeds op werd gewezen werd dit beroep door de Raad verworpen op 24 september 2014.

In zoverre de verzoekende partij in het verzoekschrift kritiek spuit op de wet aangaande het gebrek aan een effectief rechtsmiddel met betrekking tot meervoudige asielaanvragen, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is om de kwaliteit van de wetgeving te beoordelen of om de compatibiliteit van de wet te toetsen aan voormelde geschonden geachte artikelen.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 17 maart 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in.

Ter terechtzitting van 21 april 2015 wordt vooreerst gewezen op het door de verwerende partij meegedeelde feit dat de verzoekende partij op 19 september 2014 werd gerepatrieerd en de mogelijke impact daarvan op het belang van de verzoekende partij, en vervolgens wordt de verzoekende partij uitgenodigd om eventueel nog te reageren op de in de beschikking van 9 februari 2015 opgenomen grond. De verzoekende partij stelt het volgende :

“De advocaat van VzP verwijst ten eerste naar de stukken van het dossier en stelt ten tweede dat VzP gerepatrieerd werd op 19 september 2014, de bestreden beslissing uitgedoofd is en de zaak dus zonder voorwerp geworden is.”

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd

ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 19 september 2014 werd gerepatriëerd naar Armenië. In het verslag van vertrek *d.d.* 19 september 2014 wordt het volgende overwogen: *"In uitvoering van de vordering uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken, is op datum hierboven vermeld, betrokkene naar de luchthaven gebracht om op het vliegtuig te worden gezet. Resultaat: Geslaagd. Betrokkene is onder escorte vertrokken."*

Aangezien de verzoekende partij op 19 september 2014 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.5 Met haar verwijzing ter terechtzitting naar de stukken doet de verzoekende partij geen afbreuk aan het bovenstaande. Daarnaast vervalt de verzoekende partij in een rechtstheoretische discussie waar zij stelt dat *"de bestreden beslissing uitgedoofd is en de zaak dus zonder voorwerp geworden is"*. Haar argumentatie doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen omtrent het belang bij het beroep tot nietigverklaring uit de beschikking van 9 februari 2015 en de vaststelling dat de verzoekende partij op 19 september 2014 gerepatriëerd werd en de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen met als gevolg dat zij uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET